

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Op! al den ting, som GUd har gjort,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Op! al den ting, som GUd har gjort," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 217*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid107080/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Al den synd, du mindes kand,
 Veyer ikke ved et grand
 Mod GUDs naades magt at regne,
 Som du kandst dig frit tilegne.

11. Var der tusinde og flere
 Verdens riger skabt af GUD,
 Og du havde dem og mere
 Fyldt med synd imod hans hud,
 Det var meget, dog ey meer
 End den allermindste fier
 Mod GUDs kierlighed at kiende,
 Som har ingen, ingen ende.

151

12. Luk da op til himmerige,
 Søde Fader! naadens port,
 At jeg ret derind kand kige,
 Og besee hvor høyt og stort
 Naadens rige er og gaaer,
 At mit navn i himlen staaer,
 I din kierlighed mig øver,
 Og dig aldrig meer bedrøver.

3. Om Skabelsen.

Nr. 77.

Med GUD Fader udl Himmerig.
 Eller: Jeg veed et evigt Himmerig.

Op! al den ting, som GUD har gjort,
 Hans herlighed at prise,
 Det mindste hand har skabt er stort,
 Og kand hans magt bevise.

10, 8: kundst] kan J67.
 Nr. 77. Eaj¹⁻⁷.

10, 6: veyer ikke ved et grand] veyer ikke så meget som et gran. — 11, 6: den allermindste fier] billedet er Brorsons. — 12, 5: gaaer] Jæxver sig. — 12, 6: Lk. 10, 20. — 12, 7: i din kierlighed mig øver] subjektet jeg står i 1, 3
 Nr. 77. Original.

2. Gik alle konger frem i rad,
I deres magt og væld,
De magted' ey det mindste blad
At sette paa en nælde.

3. Ja! alle englers store kraft,
Som Himle-Scepter føre,
Har ingen tiid den evne haft
Det mindste støv at gjøre.

4. Det mindste græs jeg undrer paa,
I skove og i dale,
Hvor skulde jeg den viisdom faae,
Om det kun ret at tale?

5. Hvad vil jeg da begynde, naar
Jeg lidet giennemkiger,
Hvor mange folk der gik og gaaer
I alle verdens riger?

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
At alle skove vrimle,
De mange fugle-spring, der skeer
Op under Hærrrens himle?

7. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
Blant blomsterne i enge,
Naar fugle-sangen sammenslaaer 152
Som tusind harpe-streng?

8. Hvad skal jeg sige, naar mit sind
I havets dybe grunde
Kun dog saa lidt kan kige ind,
Og seer saa mange munde?

9. Hvad skal jeg sige, naar jeg vil,
Saa høyt jeg kand, oplige,

2, 3: *magted'* *mægted' J.*

5, 1: *begynde]* *finde på, stille op.* — 5, 2: *lidet giennemkiger]* en lille smule betragter. — 8, 1: *saa mange munde]* som skal rættes.

Og vende alle tanker til
Det blanke solens rige?

10. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
Hvor stjerne-flokken blinker,
Hvor mildt enhver imod mig leer,
Og op til himlen vinker?

11. Hvad skal jeg sige, naar jeg op
Til GUD i aanden farer!
Og seer den store kampe-trop
Af blide engle-skarer?

12. Hvad skal jeg sige? mine ord
Vil ikke meget sige;
O GUD! hvad er din visdom stor,
Din godhed, kraft og rige!

13. Alt det, som haver aande, skal
Vor Skabere begogne,
Hans lof skal fydebjerg og dal
Og alle verdens egne.

14. O! priser GUD paa denne jord
Hver, som har sands og tunge,
Og al den deel, i himlen boer,
Vor Skabers lof skal slunge.

15. Slaaer alle folk paa denne jord
Med fryde-tone sammen,
Halleluja! vor GUD er stor,
Og himlen svare amen!

2, 4: *blanke*] lyse. -- 12, 8: *hvad*] hvor. -- 12, 4: *rige*] måske=magt. -- 13, 2: *begogne*] komme i møde. -- 14, 3: *al den deel*] alle de. -- 15, 1-2: *slaaer sammen*] klæp i hænderne, udtryk for jubel og hyldelse, Sl. 47, 2; 98, 8; 2. Kong. 11, 12; se nr. 54, 1.

Nr. 78.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

153

Den luft hvori vi gaae,
 Den jord vi trine paa,
 Den muur af hav og bække,
 Det stierne-pyntet dekke,
 Blev flydt med got og glæde
 Til Adams herre-sæde.

2. Da saae man jordens land
 Udi sin jomfrue-stand,
 Og før hun blev forbandet,
 Da saae man intet andet
 Paa klipper og i dale,
 End skjøne brude-sale.

3. Men hvor var Adam da?
 Hvor skulde komme fra
 Den herre til sit rige,
 Og thronen at bestige
 Til jordens regimente;
 Hvorfra var hand at vente?

4. Hvor var den herre? hvor?
 Der laae et stykke jord,
 En haandfuld sand GUD kaldte,
 Til jorden at forvalte,
 Et støv fik denne ære,
 Al verdens spirr at bære.

5. Som det er GUDs maneer,
 Naar man slet intet seer,
 Da veed hand raad at finde
 Langt over alle sinde,

Nr. 78. *Eald.* 1, 5: flydt] fgltd] J¹⁻³ 3, 6: vente] hente J⁶⁻⁷.

Nr. 78. Original. — 1, 5: den muur af hav og bække] hav og bække danner grænse og kan derfor kaldes en mur, jfr. Nah. 3, 3. — 1, 4: dekte] loft. — 1, 5: flydt] af fly, sætte i stand, pryde. — 2, 3: hun] jordens land. — V. 4 og 6: 1. Mos. 2, 7. — 4, 6: spirr] scepter. — 5, 4: over alle sinde] over alles fattesvne.